

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 16 0 К 002730 25 Кж 2
Бањалука, 19.06.2025. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу саставом од судија Даниеле Миловановић као предсједнице вијећа, Светлане Марић и Асмира Коричића као чланова вијећа, уз учешће записничарке Соње Матић, у кривичном предмету против осумњиченог Р.П. због кривичног дјела убиство из члана 124. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца осумњиченог, адвоката Ранка Дакића из Приједора, изјављеној против рјешења Врховног суда Републике Српске број 16 0 К 002730 25 Кв 3 од 03.06.2025. године, у сједници вијећа одржаној дана 19.06.2025. године, донио је

РЈЕШЕЊЕ

Одбија се као неоснована жалба браниоца осумњиченог Р.П., изјављена против рјешења Врховног суда Републике Српске број 16 0 К 002730 25 Кв 3 од 03.06.2025. године.

Образложење

Рјешењем Врховног суда Републике Српске број 16 0 К 002730 25 Кв 3 од 03.06.2025. године, према осумњиченом Р.П. је продужен притвор (који му је одређен и претходно продужен рјешењима Окружног суда у Приједору број 16 0 К 002730 25 Кпп 4 од 07.03.2025. године и 16 0 К 002730 25 Кв 2 од 03.04.2025. године) због основане сумње да је учинио кривично дјело убиство из члана 124. став 1. Кривичног законика Републике Српске (КЗ РС) и постојања посебног разлога за притвор из члана 197. став 1. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (ЗКП РС), тако да му по том рјешењу притвор може трајати још најдуже 2 (два) мјесеца током истраге, тј. до 03.08.2025. године до 18.30 часова.

Против тог рјешења, жалбу је благовремено изјавио бранилац осумњиченог, адвокат Ранко Дакић из Приједора, без посебног истицања жалбених основа, али из садржаја жалбе произлази да је изјављена због погрешно утврђеног чињеничног стања у погледу основане сумње као општег услова за притвор и у погледу посебног притворског разлога из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС, са приједлогом да се побијано рјешење укине и осумњичени пусти на слободу, или да му се умјесто притвора евентуално одреде мјере забране.

Вијеће је испитало побијано рјешење сходно члану 337. и 338. ЗКП РС, имајући у виду све наводе жалбе и стање предметних списа, па је одлучено као у изреци овог рјешења из разлога који слиједе.

У жалби се наводи став одбране да докази које је тужилаштво прибавило у досадашњем току истраге, па ни искази свједока Д.Т. и З.Ј., не потврђују постојање основане сумње да је осумњичени извршио предметно кривично дјело убиства и да суд није утврдио конкретне околности које би указале на постојање притворског разлога из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС, истичући да на такав закључак не упућују изјаве свједока Д.Т., Ј.Р., М.К. и С.Б.. Жалилац сматра да би се одређивањем мјера забране напуштања Дома за лица са инвалидитетом, чији је штићеник, омогућило несметано вођење кривичног поступка и у потпуности отклонило бојазан да ће поновити кривично дјело.

Изнесени наводи жалбе нису ничим конкретним аргументовани, нити имају упориште у доказима који су прикупљени у истрази и суду достављени уз приједлоге за одређивање и продужење притвора, а на основу којих су донесена претходна рјешења о притвору, као и побијано рјешење. Ради се о бројним доказима објективне и субјективне природе (траговима и предметима пронађеним приликом вршења увиђаја и прегледа тијела оштећених, верификованих у увиђајној и медицинској документацији, те изјавама свједока З.Ј. и Д.Т. и др.), које суд садржински анализира и у образложењу побијаног рјешења износи (на стр. 2.) потпуне и за ово вијеће у свему прихватљиве разлоге који су га определијелили у закључку да и у овој фази поступка постоји основана сумња да је осумњичени живота лишио оштећеног Р.Г. и тиме учинио кривично дјело убиство из члана 124. став 1. КЗ РС, на начин описан у наредби за спровођење истраге, што наводи жалбе нису успјели довести у сумњу.

Уз то су у образложењу побијаног рјешења изнесени аргументовани и за ово вијеће прихватљиви разлози за закључке суда да још увијек егзистирају нарочите околности које оправдавају бојазан да ће осумњичени, уколико би био пуштен на слободу, поново учинити исто или друго слично кривично дјело против живота и тијела људи, за која се може изрећи казна затвора од три године или тежа казна, што је разлог из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС, због којег му је било неопходно продужити притвор, јер се неком блажом мјером не би могла постићи иста сврха, тј. отклонити утврђена опасност од његове нове криминалне активности, без обзира на околност што раније није осуђиван. Ове разлоге изнесене у образложењу побијаног рјешења (на стр. 3.) жалилац очигледно потпуно губи из вида, па га овај суд на исте упућује, као у свему мјеродавне разлоге за одлуку суда о продужењу притвора.

Када наводи да би се и мјером забране осумњиченом да напусти Дом за лица са инвалидитетом, чији је штићеник, постигла иста сврха, тј. отклонила опасност од нове криминалне активности осумњиченог, коју сврху има и мјера притвора, бранилац губи из вида уз остало и душевно стање осумњиченог, које произлази из достављене медицинске документације и због којег је морао бити смјештен ради лијечења у ЈЗУ Завод за форензичку психијатрију у Сокоцу, а након извршеног психијатријског вјештачења, утврђеног од стране вјештака др. Зорице Лазаревић да има отежану контролу афективних и нагонских подстицаја, да је изразито импулсиван и склон бурном реаговању. Уз то жалилац губи из вида да је предметно кривично дјело убиство, за које се осумњичени терети, учињено управо у просторијама Дома за инвалидна лица, чији је осумњичени штићеник и на штету другог штићеника тог Дома. Стога и у овој фази истраге очигледно постоји опасност да би повратком у Дом за лица са инвалидитетом у Приједору, осумњичени могао учинити исто или друго кривично дјело против живота или тијела неког другог штићеника те установе, због чега никако не би било оправдано

враћање осумњиченог у Дом, како би тамо издржавао мјеру забране напуштања тог Дома као мјеста свог боравишта, како се то жалбом неосновано предлаже.

Имајући у виду сложеност предметне истраге и неопходности провођења већег броја истражних радњи (укључујући и сложена ДНК и друга вјештачења), које из објективних разлога нису могле бити окончане у претходном периоду истраге, а по својој природи су од посебног значаја за доношење тужилачке одлуке, поред правилно утврђене испуњености објективног услова из члана 200. став 3. ЗКП РС, побијаним је рјешењем правилно утврђено и постојање нарочито важних разлога да се осумњиченом притвор продужи тако да може у току истраге трајати још најдуже 2 (два) мјесеца, налазећи реалним да се у том времену проведу све планиране истражне радње и оконча предметна истрага, што наводи жалбе нису успјели довести у сумњу.

Због свега наведеног је ово вијеће утврдило да не постоје разлози због којих се жалбом побија рјешење о продужењу притвора и да истим није повријеђен Кривични законик на штету осумњиченог, па је одлучено као у изреци овог рјешења на основу члана 337. став 3. ЗКП РС.

Записничарка
Соња Матић

Предсједница вијећа
Даниела Миловановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић